

Công trường khách sạn Hoa Phượng

Thanh mở hé cánh cửa phòng thiết kế. My My đang dùng lưới lam cắt từng miếng mốp trắng dán lên mô hình sa bàn khách sạn. Cô mặc trong chiếc áo pun kẻ sọc ngang xanh trắng thủy thủ, chiếc quần gín ôm chặt đùi, bên ngoài khoác chiếc áo blù xanh, trông cô như một bức tranh biển thu nhỏ, một cái gì đấy vừa thoáng mát, vừa bao la, vừa ẩn chứa một tiềm lực dồi dào. Thanh nhìn không chán mắt. Anh không muốn đánh động sợ hình ảnh đẹp của cô như chiếc bình pha lê tự nhiên rơi vỡ. Nhưng anh đã lầm, khi cô chợt ngược mắt lên, bắt gặp anh, cô mỉm cười, ngừng nguẩy đôi bím tóc, cô càng trở nên rực rỡ và lộng lẫy. Thanh mở tung cửa chạy vào, sao anh muốn hôn cô quá chừng, nhưng anh không dám.

— Bây giờ anh phải ra công trường, chắc trưa nay ăn cơm ngoài đó luôn.

— Sao ? Đôi mắt bồ câu ngược tròn xoe, vừa ngạc nhiên vừa như hờn giận.

— Em có muốn ra công trường ăn cơm luôn không ?

— Ăn cơm ngoài công trường ? Được thôi. Nói chung là ăn ở chỗ nào cũng được miễn có anh.

Thanh móc trong túi một trái quýt vàng ươm, đặt xuống bàn trước mặt cô. Mắt cô reo lên. Cô nhẹ đưa năm ngón tay búp măng xuống cầm trái quýt đưa lên mũi, cô cảm nhận một mùi hăng hăng, thơm thơm.

— Thôi anh phải đi nghe.

Thanh định quay ra, My My khẽ gọi giật lại, một cái huyết gió nơi những ngón tay, anh cũng đáp lại bằng những ngón tay gửi hôn trong gió, rồi ra nhanh.

Cô ấy đã nhận thấy gương mặt cuộc đời. Thanh nghĩ. Là họa sĩ gương mặt cuộc đời đối với cô ấy tượng hình bằng màu sắc. Cũng có thể là màu đỏ cờ, màu đỏ cam, cũng có thể là màu xanh lá cây, màu xanh biển, cũng có thể là màu tím viôlét, màu tím hoa mua, cũng có thể là màu trắng sáng của nắng, màu trắng nhờ nhờ của giấy, cũng có thể là màu đen của đêm, màu đen của mộ huyết. Cảm nhận cuộc đời qua sắc màu là cả một quá trình biến động của tâm hồn và sự trải nghiệm qua thời gian. Rất may mắn là cô ấy còn tươi trẻ như một ban mai, thêm vào đó tình yêu đã tạo bồi cho cô một nghị lực, một sức mạnh. Chỉ biết rằng cuộc đời trong mắt nhìn cô ấy đã đẹp lên rồi, hai bàn tay cô ấy đang họa lại gương mặt đó. Còn với mình, mọi sự đối với mình không khó hiểu và cầu kỳ lắm, bởi mình cứ thấy những hình khối kiến trúc hiện ra, đầu óc mình được tư duy theo hình khối đó và bàn tay mình được thể hiện hình khối trên giấy thành hiện thực cho cuộc đời là mình thấy sống có ý nghĩa.

— Kiến trúc sư Thanh.

Thanh đứng sững lại theo một thói quen tự nhiên. Người gọi Thanh là Luận.

— Nom anh có vẻ nhà thơ hơn một người lao động.

Thanh cười:

— Tôi đang là mình đang làm thơ. — Anh vỗ vai Luận thân tình, — Minh nghe cậu nói đây.

— Hôm qua tui này tính lại kiếm anh.

— Tui này là những ai?

— Tờ hồ 6.

— Chuyện gì vậy?

— Tờ chức có kêu tui này lên nói làm hồ sơ lý lịch để xét vô biên chế.

— Minh cũng vậy.

— Có nghĩa là anh Thanh cũng xin vô biên chế Nhà nước?

— Chẳng lẽ chúng ta đi làm cho Nhà nước lại không mong muốn chuyện đó sao?

— Vậy mà tui này cứ nghĩ là anh không thích. Dù sao là một kiến trúc sư cho nhà thầu, anh Thanh vẫn kiếm được nhiều hơn.

Về nỗi băn khoăn đó không phải Thanh không ray dứt. Thanh biết phải nói với những người anh em của mình như thế nào. Đừng là làm cho nhà thầu, từ kỹ sư tới công nhân, lương hưởng đều nhiều hơn làm trong Nhà nước, mà đồng tiền bao giờ cũng là một cần thiết. Người ta không thể sống mà không có tiền, bởi ai cũng phải ăn mặc và vun vén những cái thuộc về cuộc sống. Nhưng đồng tiền như thế nào, đó lại là

vấn đề. Chấp nhận chế độ này tức là chấp nhận cuộc sống bằng lao động, chứ không phải sự chup giắt làm giàu. Thanh cứ muốn nói với Luận như thế, nhưng anh không dám, bởi anh nghĩ mọi người sẽ cho là anh lên gân, anh học nói chữ theo cách mạng. Thanh đã chứng kiến, cảnh những thợ như Luận lo lắng hồi Thanh mỗi khi công trường thiếu xi măng, cát sỏi. Nỗi lo lắng rất thực của họ. Bởi không có vật tư, họ sẽ phải nghỉ việc, mà nghỉ việc sẽ không có lương, nổi cơm của họ sẽ bị đọng tới ngày. Cũng những anh em đó, nhưng trong biên chế nhà nước. Họ đứng đưng, có vật tư thì làm, không có thì nghỉ. Đây là chưa nói tới một số người chỉ vừa nghe nói không có vật tư, đã reo lên sung sướng. Vấn đề là làm thế nào để vô biên chế nhà nước, những công nhân này cũng giữ được nỗi lo như khi làm cho nhà thầu, làm theo hợp đồng, bởi từ nỗi lo đó họ sẽ đóng góp những ý kiến những cách làm sao cho có vật tư để hoạt động.

— Cậu bằng lòng với ý kiến đó của mình chứ?

Luận ngơ ngác:

— Anh nói ý kiến gì?

Thanh cười, anh sức nhớ là mình đâu có trao đổi điều gì với Luận, anh đang nghĩ trong đầu. Anh bỗng cảm thấy thương mến những người bạn thợ của mình vô cùng và bỗng hiểu ra rằng họ rất tin anh và đang chờ làm theo.

— Vào biên chế nhà nước để chúng ta mãi mãi gần bó với công việc của mình.

— Nhưng... — Luận vẫn băn khoăn điều gì đó.

— Tôi vẫn là một kiến trúc sư, còn cậu là tờ trưởng tờ hồ 6, chẳng có gì thay đổi cả, chúng ta càng cần phải gắng sức hơn nữa.

— Tôi hiểu, tôi sẽ nói lại với anh em trong tổ để mọi người yên tâm.

Họ chia tay nhau. Luận trở về với tổ hồ 6 của mình. Còn Thanh lên vào những hàng cây chống cốp pha, anh men lên giàn dáo, ở đó mọi người đang hối hả trong chiến dịch đổ bê tông đầm.

Cứ tiến độ này, thì công trình sẽ hoàn thành trước thời hạn. Anh đi thân trọng trên những đả bê tông đổ tuần trước, vừa đi vừa nghĩ. Minh đã lớn lên ở mảnh đất này, để trở vào nghề kiến trúc ở mảnh đất này, nhưng chưa bao giờ mình được chứng kiến cảnh tượng xây dựng quy mô và rầm rộ. Cả Thành phố bừng bừng như một công trường xây dựng, và mình là một trong những người đặt viên gạch xây dựng đó, cách mạng đang thực hiện việc xây dựng theo bản quy hoạch tổng thể của mình.

Khách sạn Hoa Phượng trông ra Bãi Sau. Đây là khu bãi tắm đẹp nhất Vũng Tàu, vẫn phải đầu tư rất nhiều cho nó. Nếu đứng từ đầu Núi Nhỏ đổ mắt nhìn xuống bãi Thùy Vân, trước mắt mới chỉ có một đoạn bờ biển hơn một cây số là được dùng làm bãi tắm thường xuyên, còn cả một khoảng dài tới Cửa Lấp, vẫn hoang vắng, cả một tiềm năng du lịch đang còn say ngủ. Phải đánh thức tiềm năng. Bãi sau cần thiết phải được đầu tư nhiều mặt: chống xói mòn, di chuyển cát có tính khu vực, chống ao xoáy và triệt tiêu các ao xoáy cục bộ, làm sạch môi trường, trồng cây, xây dựng đồi cát. Khách sạn Hoa Phượng chỉ mới là một trong cụm các công trình mà mình đã tính trong cụm khu C.

Còn khu A, dưới chân Núi Lớn. Khu vực Lam Sơn với những biệt thự và khách sạn tuyệt diệu. Có thể nói đây là một làng nghỉ mát đạt trình độ quốc tế. Đường

phổ thông trong bóng cây các ô cửa chen trong màu lá. Vấn đề chỉ còn là: làm sao trang bị các tiện nghi nội thất xứng đáng với quy mô và sự sang trọng của nó. Kè biển đồ từ chân Núi Lớn xuống đầu Bãi Trước thật hoàn mỹ, tầm mắt có thể phóng nhìn thênh thang ra biển, ngoài đó những tàu thuyền san sát và xa nữa là giàn khoan.

Còn cụm khu B. Vấn đề đáng bàn không phải là quy hoạch liên hợp của các khách sạn, bởi các khách sạn như hiện thời, sau khi được tu bổ và nâng cấp đã đạt tới số buồng giường phù hợp với yêu cầu của khách du lịch. Vấn đề là làm sao để tình trạng chặt đốn cây phải chấm dứt ngay. Sách xưa còn chép, Vũng Tàu hồi ấy đầy những cây cổ thụ, những cánh rừng già trên núi từng là quê hương của biết bao các loài chim thú quý. Vậy mà bây giờ, thành phố thiếu bóng cây. Cây xanh ngoài việc cho bóng mát, còn làm tăng sức biểu hiện của các công trình kiến trúc, tạo cho quần thể kiến trúc đạt tới trình độ nghệ thuật cao. Nhìn sự đốn chặt cây vô tổ chức, lòng người kiến trúc đau xót lắm. Họ đang tàn phá đi chính cái đẹp. họ đang giết chết cái đẹp. Riêng về Bãi Trước, vấn đề đang đặt cho kiến trúc một sự nan giải, làm thế nào khắc phục được tình trạng bãi tắm bị nhiễm bẩn bởi hệ thống cống rãnh từ thành phố thải ra.

Một khối lượng công việc quá lớn cần phải làm, ít nhất cũng trong hàng chục năm, mình được bơi trong lao động sáng tạo, bơi trong tự duy chấp cánh, bơi trong hạnh phúc.

Hồi kèng báo giờ nghỉ trưa vang lên.

Thanh đi ngược lại chỗ anh em công nhân đang đổ bê tông. Nhịp độ vẫn khẩn trương. Thanh hiểu

rằng tiếng kêng đối với họ chẳng có nghĩa gì hết, bởi những mẻ bê tông đang trộn dở và những thanh dầm đang đổ thì không thể ngưng lại mà nghỉ ngơi, bởi cối bê tông sẽ hỏng và các thanh dầm cũng sẽ không đảm bảo chất lượng. Những người thợ, nhìn anh, trong một cái liếc, rồi lại cặm cúi, mồ hôi nhễ nhại trên thân thể họ. Làm việc với những người thợ có lương tâm như thế này không còn gì phải lo lắng.

— Thanh ơi, Thanh...

Tiếng gọi vang to từ phía đầu công trường. Thanh nhận ra người gọi mình, đó là giám đốc Châu. Thì ra anh ta cũng có mặt ở đây. Phải kêu anh ta bằng thợ xây dựng hơn là giám đốc. Phụ sự của anh ở nơi bàn giấy, với những hoạch định, những giấy tờ chỉ huy, vậy mà ngày nào anh cũng có mặt ở hiện trường, không sáng thì chiều, trực tiếp đón đốc và giải quyết những vướng mắc ngay trên công trường.

— Minh vừa làm việc với tổ chức công ty.

Vừa gặp Thanh, Châu đã vui vẻ thông báo.

— Về chuyện đưa anh em hợp đồng vào như tôi vào biên chế phải không anh?

— Riêng trường hợp của cậu, anh Tư Lịch sẽ nói chuyện với cậu sau. Còn anh em công nhân, ai đủ điều kiện đều xét đưa họ vào biên chế. Cậu có nghe anh em bàn tán thế nào không?

— Nói chung là rất vui, tuy nhiên cũng có băn khoăn là vào biên chế sẽ gay go lương hồng.

— Cái đó là phần trách nhiệm của tui mình. Người lãnh đạo không lo được đời sống cho công nhân viên của mình cũng coi như nhiệm vụ mới hoàn thành được một nửa. — Châu kéo Thanh ngồi xuống chiếc

gỗ thợ mộc đặt ở đầu bời nhà. — Thế này Thanh à, việc anh em vào biên chế, thực ra là một thủ tục để đưa anh em mình chính thức vào đội ngũ giai cấp công nhân có tổ chức, có lãnh đạo, có luật lệ. Còn như việc thu nhập của anh em, bằng mọi giá phải giữ mức cũ. Minh coi thu nhập của mỗi người trong tháng này là mức để tính trả lương khoán cho anh em.

— Tại sao không phải là mức tháng trước?

— Tháng này anh em làm ăn khá hơn. Minh tính định mức cho anh em thế này, lấy số thu nhập chia cho từng hạng mục công việc mà họ đã làm. Từ sau này, cứ tạm theo định mức đó mà khoán cho anh em.

— Liệu ngân hàng và tài chính có chấp nhận không? Nếu duy trì được mức thu nhập như tháng này thì rất lý tưởng, anh em công nhân sẽ yên tâm.

— Vấn đề không phải là ngân hàng, tài chính mà vấn đề là chúng ta đã thấy định mức như vậy là hợp lý chưa, định mức khoán phải trên cơ sở nhà nước và cá nhân đều có lợi, để nhà nước thiệt, cá nhân lợi là không có lương tâm, ngược lại thì mọi sự sẽ lại bế tắc.

— Nếu như vậy thì anh cho phép tôi tính toán lại.

— Tính cả định mức khoán của mình và cậu nữa nghe.

— Anh nói sao?

— Minh và cậu không thể uống nước lã mà lăn lộn ngoài công trường thế này được đâu. Nhà nước cũng không muốn chúng ta như vậy.

Cả hai cùng cười.

— Ôn định tổ chức rồi mình sẽ tính việc nhận thầu xây cất cho các đơn vị bạn.

Thanh thích thú với dự kiến của Châu, sự hôn hồ làm cho anh trẻ lại.

— Được như vậy thì rất tuyệt anh Châu ạ, mọi người sẽ có thêm đất để tung hoành, chúng ta không còn lo đời sống của anh em gặp khó đâu.

— Tối nay nếu cậu không bận thì chúng ta cùng bàn thêm. Đi ăn cơm đi. My My tới rồi kia.

Thanh ngược mắt theo tay của Châu, My My xách cặp lồng cơm đi lại, nụ cười ngượng ngịu.

— Anh ăn cơm với tụi em.

— Cảm ơn, linh tráng có xuất. Hơn nữa...

Châu bỏ lưng câu nói, bước vội vào lớp công trường, nơi đó từng bàn năm người một, công nhân và các loại cán bộ nhân viên gián tiếp đã tự xếp chỗ ăn với nhau. Bữa cơm trưa công trường dài thọ. Từ đạo Na đi làm tiếp viên khách sạn, Luận cũng ăn cơm tập thể tại công trường. Chỉ riêng My My là chưa quen với hình thức ăn đông người, cô mắc cỡ, nên hàng ngày, tuy đem cơm theo, nhưng cô và Thanh vẫn ăn ngay trong phòng thiết kế. Hôm nay, lần đầu tiên, chẳng hiểu do cố ý của Thanh hay do sự mong muốn của cô, cô xách cặp lồng cơm xuống công trường và cùng Thanh vào ăn trong nhà ăn tập thể. Họ ngồi vào chiếc bàn trống gần cuối nhà ăn.

